

- część druga, podniesiona pomocniczo, dotyczy faktu, że Komisja błędnie zastosowała rzeczony wyrok Sądu.
- 2) Zarzut drugi dotyczy błędnej interpretacji pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE skoro Komisja uznała dodatkowo, że władze francuskie nie wykazały, by ocenione osobno obie pożyczki przewidziane przez SNCF zostały udzielone na zasadach rynkowych. Zarzut ten dzieli się na dwie części, z których:
- część pierwsza dotyczy faktu, że Komisja błędnie wyłączyła stosowanie komunikatu Komisji z dnia 19 stycznia 2008 r. w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹⁾, do dwóch pożyczek, których sprawa dotyczy, oraz
  - część druga dotyczy faktu, że Komisja błędnie uznała, że aby stopy pożyczek, których dotyczy sprawa, były zgodne z warunkami rynkowymi winny sytuować się na poziomie 14 %.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszeń prawa oraz faktu, że Komisja uznała, że pomoc na restrukturyzację jest niezgodna z art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE interpretowanym w świetle wytycznych dotyczących pomocy na ratowanie i restrukturyzację.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 345 TFUE, który przewiduje, iż traktaty nie przesadzają w niczym zasad prawa własności w państwach członkowskich.

(¹) Dz.U. C 14, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2012 r. — Interbev przeciwko Komisji

(Sprawa T-18/12)

(2012/C 80/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Association Nationale Interprofessionnelle du Bétail et des Viandes (Interbev) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Morrier i A. Bouviala)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r., pomoc państwa SA.14974 (C 46/2003) — Francja — dotyczącej składek uiszczanych na rzecz Interbev, C(2011) 4923 wersja ostateczna, dotychczas nieopublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w

zakresie w jakim decyzja ta uznaje za pomoc państwa działania prowadzone przez Interbev w latach 1996–2004 w zakresie reklamy, promocji pomocy technicznej oraz badań i rozwoju z jednej strony, a także dobrowolnych składek rozszerzonych służących finansowaniu jego działań z drugiej strony, w sytuacji gdy drugą integralną część wyżej wymienionych środków pomocy stanowiły zasoby państwa;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r., pomoc państwa SA.14974 (C 46/2003) — Francja — dotyczącej składek uiszczanych na rzecz Interbev, C(2011) 4923 wersja ostateczna, dotychczas nieopublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w zakresie w jakim zaleca ona sądom krajowym orzeczenie zwrotu dobrowolnych składek rozszerzonych (zaskarżona decyzja, pkt 201 i 202);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy niedostatecznego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, w świetle art. 296 TFUE, a w szczególności w świetle przesłanek dotyczących i) selektywnej korzyści gospodarczej, której beneficjentami były podmioty gospodarcze prowadzące działalność w sektorach hodowli bydła i owiec, ii) państwowego pochodzenia działań prowadzonych przez stronę skarżącą, iii) naruszenia konkurencji i wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi oraz iv) koniecznego związku pomiędzy działaniami prowadzonymi przez stronę skarżącą a dobrowolnymi składkami rozszerzonymi, zwanymi również dobrowolnymi składkami obowiązkowymi, pobieranymi w latach 1996–2004.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, w zakresie w jakim działania prowadzone przez stronę skarżącą w latach 1996–2004:
  - nie mogły powodować odpowiedzialności państwa a rozszerzone składki dobrowolne, z których je finansowano nie stanowiły zasobów państwa, nie mogąc być w żaden sposób przypisane skarbowi państwa francuskiego;
  - nie stanowiły korzyści gospodarczej dla jednego lub więcej beneficjentów;
  - nie miały, nawet potencjalnie, wpływu na konkurencję oraz handel pomiędzy państwami członkowskimi.

- 3) Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczy oczywistego błędu w ocenie istnienia koniecznego związku pomiędzy dobrowolnymi składkami rozszerzonymi oraz działaniami prowadzonymi przez stronę skarżącą.
- 4) Zarzut czwarty, podniesiony posiłkowo w dalszej kolejności, dotyczy oczywistego błędu w ocenie konsekwencji, jakie powinien wyciągnąć sąd krajowy z faktu braku przekazania informacji o dobrowolnych składkach rozszerzonych. Komisja w pkt 202 zaskarżonej decyzji zalecała sądom krajowym orzekanie nakazu zwrotu dobrowolnych składek rozszerzonych oraz nieważności pomocy a zainteresowanym wnoszenie skarg do sądów krajowych, podczas gdy sądy krajowe nie mają obowiązku orzekania nakazu zwrotu pomocy oraz dobrowolnych składek rozszerzonych z powodu niewłaściwego charakteru oraz praktycznej niemożliwości takiego zwrotu.

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2012 r. — Fomanu przeciwko OHIM (Qualität hat Zukunft)

(Sprawa T-22/12)

(2012/C 80/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fomanu AG (Neustadt a.d. Waldnaab, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Raible)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 października 2011 r. w sprawie R 1518/2011-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania w sprawie odwołania i niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Qualität hat Zukunft” dla towarów i usług należących do klas 9, 16 i 40

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ zgłoszony wspólnotowy znak towarowy ma charakter odróżniający.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2012 r. — PT Musim Mas przeciwko Radzie

(Sprawa T-26/12)

(2012/C 80/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) (Medan, Indonezja) (przedstawiciel: D. Luff, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1138/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji (Dz.U. 293, s. 1, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie dotyczącym skarżącej spółki;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy, wedle którego:

- Sąd jest właściwy do zbadania zgodności art. 1 i 2 zaskarżonego rozporządzenia z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) oraz z ogólnymi zasadami prawa europejskiego.

2) Zarzut drugi, wedle którego:

- Rada naruszyła art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że:
  - a) popełniła oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego sprawy, a także dopuściła się nadużycia władzy poprzez zaprzeczenie istnieniu jednego podmiotu gospodarczego, obejmującego skarżącą spółkę oraz powiązaną z nią spółkę zależną w Singapurze, prowadzącą działalność w zakresie sprzedaży; podczas dochodzenia Komisja celowo zignorowała okoliczności faktyczne podniesione przez skarżącą spółkę w odniesieniu do powiązanych spółek;